

075
ZW
18/02/
1994

Van straatjongens tot

hooligans

Jaren geleden kreeg ik eens een klein foto-album in handen van een oudere dame. Het bevatte allemaal oude foto's van het begin van de eeuwwisseling.

Ik heb ze toen mogen laten afdrukken. De amateurfotograaf moet een zeer goed zicht op het volkse leven gehad hebben, wat toen zeldzaam was voor fotografen. Tussen die foto's waren er ook een paar met slenterende straatkinderen in de omgeving van de Visserskaai. Het was toch een feit dat de kinderen uit die tijd het merendeel van hun tijd op straat doorbrachten. Hoe konden ze bestendig binnenblijven in woningen van één, twee of maximum drie plaatsen als ze deel uitmaakten van een gezin van tien, twaalf kinderen? In mijn kinderjaren, begin de jaren dertig, kon men nog met ganse benden jongens „buiten spelen”. Iedere wijk had plaatsen waar de straatkinderen buiten speelden. In mijn jeugd speelde ik aan het Sint-Katharina-plein. Er werd onwillekeurig een grens getrokken tot waar

Dit alles duurde tot men een jaar of twaalf was. Na de plechtige communie begonnen sommigen al te werken en was het straatspel en stenen gooien enkel goed voor het kleine grut. Wie vele jaren als straatjongen op straat had gespeeld, wilde met die straatbengels niet meer vergeleken worden.

Nu is het omgekeerd. Men is pas de adolescentenjaren voorbij of men wil op straat komen. Dikwijls heb ik mij afge-

men mocht gaan. Wij mochten niet spelen in de omgeving van de Broederschool in de nabijheid van de Karel Van de Woestijnestraat, en omgekeerd was dit ook zo. In de omgeving van het Kroontje, waar de hanengang en arbeidersgang gelegen waren, was het nog gevaarlijker. Zo ook was het met andere kwartieren. Men moest zelfs de straat oversteken om niet afgerost te worden, want men hoorde dan „Wat komt gij hier doen? Gij woont hier niet!” Ik schat dat er zeker 50 bendes waren die in Oostende buiten speelden. De gezellige straatspelen, die plots volgens de jaargetijden tevoorschijn kwamen, vormden mooie herinneringen aan die tijd. Men kon toen nog in volle straat in de goten met de knikkers, of op de trottoirs met de tol spelen en rond een blok met een hoepel of met ganse groepen verstoppertje („katje-duuk”) of „Haasje-mag-ik-oversteken” spelen.

Wildebrassen

Straatjongens richtten soms vernielingen aan, vooral aan de in opbouw zijnde huizen. Daarom waren de wijkagenten nooit ver weg. Daarbij, Oostende was toen nog niet zo uitgebreid.

vraagd of de huidige jeugd die nu jarenlang wordt binnengehouden omdat de straat met het drukke verkeer te gevaarlijk is, plots geen behoefte had om die opgesloten drang naar

nen gooit tijdens een voetbalmatch, terwijl dit vroeger enkel op straat gebeurde door tienjarigen? Soms zegt men dat de kinderen vlugger volwassen zijn. Doch ik meen dat

buiten te brengen. Zo zouden vechtpartijen, vernielingen en dergelijke meer een verschijnsel als hooliganisme hebben doen ontstaan. Is het normaal dat een twintigjarige met ste-

de hooligans en andere X, Y of Z-sides langer kind blijven en wellicht hun normale jeugdjaren op de straat gemist hebben.

(Omer Vilain)

Een groep straatjongens nabij het Vagevuur aan de „Peperbusse”

Straatkinderen aan de Visserskaai